

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR DE SANT PERE
2007

Sr. Alcalde

Regidores i regidors

Autoritats

Reusenques i reusencs.

Abans de res i per una qüestió de proximitat temporal, voldria començar fent arribar les meves més cordials salutacions al nou consistori sortit de les últimes eleccions amb el meus millors desitjos pel mandat que enceteu . I ara sí, entrant en matèria, moltes gràcies. Moltes gràcies per permetrem viure l'honor d'haver estat escollida per fer el Pregó de la Festa Major de Sant Pere d'aquest 2007.

Moltes gràcies perquè essent el primer pregó que faig, és el de la meva ciutat, la ciutat on NO vaig nèixer, però on vaig arribar amb 4 anys i d'on tinc totes les referències i tots els records de la meva construcció personal i professional, per tan del que sóc com a persona.

Sempre he pensat que un Pregó és, més enllà de les consideracions socials, un acte de comunicació pur, un procés d'informació que permet compartir fragments del passat, emocions i evolucions més o menys íntimes, més o menys personals. I també ens ofereix la possibilitat de valorar les mirades diferents que es poden fixar en un tema concret. Els pregons tenen, doncs, tots els valors evidents de la informació, entesa com a bé públic, com a bé que cal valorar, analitzar i compartir.

I, mirin, precisament a aquesta feina d'informar és a la que hi he dedicat la meva vida. Per mi el periodisme no ha estat una professió, si no una manera d'entendre la vida. I si tenim en compte que la primera condició del periodista ha de ser la de tenir una curiositat universal, en el meu cas concret haig de dir que aquesta curiositat universal s'ha gestat des de la mirada local, s'ha gestat aquí, a la ciutat de Reus.

Quan jo era petita i la tele encara no era el mitjà de comunicació massiu en que s'ha convertit avui, la ràdio era tota la referència del món exterior, d'aquest món màgic i enriquidor de la imaginació i de la fantasia, la possibilitat de deixar volar les idees més enllà de qualsevol lligam real, de convertir la veu i el so en el més gran dels regals creatius

Jo l'escoltava a casa, aquí a Reus amb un aparell de ràdio tronadíssim i que, coses de Sant Pere, s'havia cremat precisament en una revetlla d'aquelles en que un petard no cau on ha de caure. Afortunadament només en va sortir perjudicat l'aparell de ràdio que vam poder substituir sense problemes per un altre que, aquest sí, encara conservo i que encara funciona.

Tinc esllanguídíssims records de tardes d'estiu sense migdiada, on la ràdio presidia el silenci dels primers compassos de la tarda i trencava el paisatge dens dels carrers deserts per l'hora i per la calor que ofegava. Recordo la meva mare i la meva àvia cosint o fent mitja. I la ràdio presidint-ho tot. I el mal humor d'haver de sortir de casa per anar a aprendre a fer puntes de coixí, ja se sap, tothom té un passat, i no tenir altre remei que deixar a mitges allò que la ràdio estava explicant i que ja era part de la meva realitat diària.

Era tota una passejada fins a la carretera de Tarragona, passant per un dels llocs que més m'encuriosien. Era un altre punt de trobada i no precisament al voltant de la ràdio. Eren uns safarejos públics. On les dones, tot feinejant, anaven fent la seva àgora particular. I jo sempre que podia em quedava uns minuts a la porta. Només hi vaig entrar un parell de cops. Sempre m'ho vaig mirar i escoltar de la porta estant. I llavors, reprenia camí. M'agradava escoltar. Molt. I m'agrada encara. Com m'agrada i m'ha agradat sempre, observar. Escolta i observar, dues bones maneres d'acostar-se al periodisme. Ja ho veieu, la ciutat marcant sense saber-ho els primers compassos del meu futur.

Allò que mai hauria pogut preveure, s'ha anat convertint en l'eix central de la meva vida. Escoltar sobretot, com a factor bàsic de la comunicació, parlar i observar. I tot va nàixer aquí. Amb el pas dels anys, com quan m'aturava a escoltar a la porta del safareig públic, he tingut la gran oportunitat de poder mirar, escoltar, observar i criticar la vida des d'alguns dels mitjans de comunicació d'aquesta ciutat. En aquest sentit, doncs, es pot afirmar que Reus i jo hem tingut evolucions paral·leles.

Primer des de la veterana Ràdio Reus, i després des de Ràdio Popular de Reus, passant per la Delegació reusenca del Diari de Tarragona. Experiències de ràdio i de premsa escrita de les quals en guardo molts d'aquells records inesborrables i en especial un que va molt lligat a aquestes dates de Festa Major, amb activitats arreu, amb nocturnitat i amb molta vida al carrer. Amb més feina que mai per arribar a tot arreu sense defallir i també amb el record olfatiu i poderós de la pólvora de la tronada. De petita sempre havia cregut que amb aquells impactes em rebentaria el pit i em quedaria allà mateix, que cauria rodona a terra, que allò no podia ser normal de cap de les maneres. Després, invariablement, sempre em sorprenia d'haver superat un any més la prova. I, de fet, pel bé de tots, espero superar-la també aquest any i no caure rodona al mig de la plaça del Mercadal.

Avui per mi és un dia molt especial. Avui sóc aquí, en un dels cantons del Saló de Plens on no m'havia pensat mai que hi seria. Us haig de dir que en aquesta casa hi he invertit moltes estones, a les rodes de premsa, al plens, o bé esperant que acabessin les comissions de govern. Unes amb més contingut que d'altres. I, és clar, sortir de l'Ajuntament amb material informatiu per l'endemà, amb la sensació de tenir la notícia, de poder explicar alguna cosa o sense res que, de tan en tan també passava. Sortia l'alcalde i no tenia "res a dir". Ara n'hi diuen: "no fem declaracions. O senzillament et

remeten a la nota de premsa oficial que han fet pública. I és que ja sé que els consta i ho saben, els mitjans de comunicació no sempre som ben rebuts. Ans al contrari, hi ha moments en que generem més incomoditat que altra cosa.

Ja se sap, les relacions entre les institucions, associacions, el poder, diguin-l'hi com vulguin, no són fàcils. Però ho són encara menys en llocs on la proximitat és l'eina bàsica de relació i la primera de les seves premisses. I és que mai ningú no està content amb com has explicat o interpretat o versionat una realitat que li és molt pròxima i de la qual n'és un protagonista directe. Aquest és un dels principis bàsics amb què has d'aprendre a conviure quan et dediques al periodisme de la mateixa manera que aprens a conviure, i això a mi m'agrada tot i que no sigui sempre en positiu, a tenir la resposta immediata d'allò que has dit o has escrit. El periodisme, en aquest sentit, és un examen constant. Ens examinem cada dia i a cada moment. La nostra és una feina pública que tothom pot valorar, de vegades des del rigor objectiu i d'altres des de la viscelaritat passional.

En això el meu entrenament a Reus, em va curtir i molt. Perquè anys més tard, en arribar a Barcelona, ni la proximitat ni la resposta personal i gairebé diària a allò que feia, van continuar sent les constants d'una altra de les meves etapes professionals. Les dimensions d'una i altra ciutat i les maneres d'exercir la mateixa professió, no són ni eren les mateixes i això, quan vens de la proximitat, es nota i, de vegades, fins i tot es troba a faltar.

Aquests dies companys periodistes d'aquí, m'han entrevistat i m'han preguntat per les diferències entre la manera d'exercir el periodisme aquí o allà. Local o Nacional? Quines són les diferències? És millor una manera o altra d'exercir la professió?

I he respost sempre el mateix: la proximitat entrena molt, ensenya molt. La proximitat obliga a fer un gran exercici de responsabilitat que t'educa fortament l'esperit periodístic. La lliçó és que donar la cara no sempre resulta fàcil, ni còmode, ni agradable i què, per tant, has d'estar molt convençut i molt ben informat sobre allò de què parles o escrius abans de parlar-ne o d'escriure-ho.

I si vull subratllar precisament aquest aspecte de la professió és perquè aquí, exercint el periodisme a Reus, vaig anar fixant un principi que, actualment, defenso més que mai: l'ètica en el periodisme, un valor que hi ha veus que també reivindiquen en el camp polític o en el camp empresarial. Cal ser del tot conscient que el material amb que treballem, la informació, és un producte molt sensible. Que pot destrossar persones i reputacions. I no perdre de vista en cap moment que la salut democràtica d'una societat també es pot mesurar pel nivell ètic i moral dels seus mitjans de comunicació. Nivell entès, és clar, com l'exercici lliure del periodisme.

Mirin, fa poc em van demanar d'apadrinar una de les promocions de periodistes de la Universitat Internacional de Catalunya i el meu discurs el vaig articular precisament al voltant d'això que vaig aprendre aquí, a Reus, enfocant-ho però, des d'un dels seus

aspectes menys positius: la dificultat de defensar-se d'un mal periodisme. De la no contrastació de les fonts. De la mala o nul·la documentació. Del fet d'elevat un rumor a la categoria de notícia. Del pensament o la visió úniques. I de l'exercici del periodisme partint dels prejudicis previs.

I això que pot semblar alta teoria periodística, ho aprens cada cop que has de sortir al carrer, com em passava aquí cada dia, i et trobaves que algú et feia notar coses com l'error que havies comès, o la ignorància o superficialitat del tractament, o el que diuen que és el principal enemic del periodisme: la ingenuïtat amb què havies abordat una realitat diferent a la teva. Realment, com es diria en llenguatge col·loquial, et poses les piles cada dia i sempre hi ha gent disposada a que no es descarreguin ni per un instant.

I estic del tot convençuda que aquest és un discurs que actualment és més vàlid que mai i què els mitjans de comunicació haurien de ser instruments d'integració i no d'enfrontament, com passa massa sovint. Però també a la inversa. Tots els ciutadans, des de les institucions o les entitats o de forma individual, han de voler mitjans de comunicació no sotmesos a la censura de cap autoritat, ni adulterats per una informació dirigida. Perquè no oblidem que aquestes són armes que atempten contra les nostres pròpies llibertats. Les relacions dels poders amb la societat civil s'han de basar en la cooperació, rebutjant l'obscurantisme i el sectarisme i, per tan, amb uns mitjans de comunicació transparents, objectius i allunyats de qualsevol mena de pressió imposada.

No cal que els recordi, de fet Reus n'ha estat i n'és un bon exemple, que la premsa local i comarcal, el riquíssim ventall de ràdios i televisions de proximitat, i les publicacions especialitzades, són característiques bàsiques del nostre sistema de comunicació i un dels elements més enriquidors i més vius del seu ventall de possibilitat i que és un sector que compta amb una representació notable de grups empresarials en l'àmbit de la comunicació que es projecten al món des de Catalunya i que, per tan, projecten Catalunya al món. Aprofitem-ho perquè l'objectiu fonamental de servir a la ciutadania, sigui compartit i enriquidor.

Ho deia, al començament, per a mi representa un gran honor poder ser avui aquí, al saló de Plens de l'Ajuntament fent el pregó de la Festa Major de Reus. I més quan l'acte de pregonar és també una manera de comunicar-se que ha perdurat al llarg del temps. Una fórmula ancestral de comunicació que, malgrat els canvis de segle, les tecnologies de la informació, les noves plataformes i sistemes, segueix existint amb la mateixa força i la mateixa intensitat de sempre. I espero que hi continuï sent perquè simbolitza l'essència de la comunicació, aquest contacte persona a persona que permet copar la intenció del gest i la força mirada.

Per tan, doncs, reitero que és un honor continuar fent allò que he fet sempre que n'he tingut oportunitat: pregonar els valors, les gràcies, els encerts, les errades i les possibilitats de millorar de la ciutat que m'ha vist créixer i que m'ha obert les portes

d'altres móns. Pregonar no és res més que proclamar. És sinònim d'editar, d'informar. De no deixar de dir mai que portes imprès en el teu ADN els llocs, les persones, els aprenentatges, les olors i les sensacions viscudes en tot el ventall de possibilitats que t'ha regalat la vida. I que les vols compartir. Que quan no ets a Reus, quan vius fora i vens puntualment, no oblides l'ahir i tot allò que t'ha impregnat la pell i l'ànima. I que pregones perquè altres coneguin qui ets en funció de la història que et precedeix i els llocs dels quals en formes part. En aquest sentit haig de dir que he practicat allò que vostès en diuen "fer reusenquisme". He de confessar que sí, que n'he fet i que en faig. No fer-ho seria una manera de negar-me a mi mateixa. En faig també perquè he tingut arguments per fer-ho. Perquè l'evolució de la ciutat me'ls ha donat. Perquè aquesta ciutat per a mi d'acollida quan hi vaig arribar amb 4 anys, també ho ha estat i ho és per a moltes persones que no venien com jo de 100 quilòmetres, de Barcelona, si no d'infinítament més lluny.

Gestionar la convivència i fer confluïr els interessos i les prioritats entre els de "Reus de la tota la vida" i totes les persones que hi han arribat no és una feina gens fàcil. Ni aquí ni enlloc. I si no només cal veure el forat que van fent algunes opcions polítiques sobretot en aquestes últimes eleccions municipals, que fan de l'enfrontament, la diferència i la demagògia una raó de ser política de manera lamentable. Per això, seguint l'evolució positiva de la ciutat de Reus vull continuar podent fer reusenquisme cada dia, portant la bona nova de la meua ciutat no perquè aquí no hi passi mai res, aquest és un tòpic que també hauríem de poder trencar començant pels mitjans de comunicació, si no perquè quan passa es pot afrontar de manera valenta, amb saviesa, seny i aquest punt de rauxa que ben bé podria simbolitzar l'esclat de la tronada. Perquè la nostra feina de cada dia, des del periodisme, des de la política, des de la vida quotidiana, és la cerca d'una societat més justa i sobretot més igualitària. Una tasca que ens afecta a tots des de tots els racons de les nostres vides i les nostres feines. Una feina que podem fer gràcies al mestratge dels nostres avantpassats i al nostre present que ens permet gaudir de fondes arrels democràtiques amb capacitat per poder fer front als moments de màxima tensió. Però no es pot abaixar la guàrdia. I els mitjans de comunicació en això hem ser, de manera imprescindible, eines de cohesió social.

I els reitero que em fa molt feliç tenir aquesta oportunitat de compartir amb vostès i la meua ciutat un fet comunicatiu com és el pregó, un acte íntim a la vegada revestit d'aquesta solemnitat que vostès encara li donen als actes. A Reus vostès es prenen les coses seriosament. Es mantenen les litúrgies que permeten assaborir el valor real i tradicional de les coses, la dimensió concreta dels fets actuals i del passat que els avala, donant el marge i la calma necessaris per fruir sense neguits d'una vida que creix i evoluciona com la passa a la resta del món, però sense renunciar a les tradicions com la tronada, al llegat d'ahir que ens fa més savis, que ens lliga a la nostra història, una història que s'alimenta també dels nostres records i de les nostres vivències, uns records i unes vivències que porten aparellat l'esperit vital de la ciutat de Reus i que dia a dia, sumats a

tots els que ens han precedit i a tots els que encara han d'arribar, creixen, es fonen i fan que, com la mateixa ciutat, siguin més íntims, més grans i molt més intensos.

Moltes gràcies.